

nyymi z uboju zwierząt rzeźnych (słoniną, łojem, sadłem, boczkiem i smalcem) w przedsiębiorstwach przemysłowych: gastronomicznego i gospodniego, stołówkach, sklepach żywnościowych i rzeźniczych, straganach oraz wszelkich przedsiębiorstwach handlowych.

§ 2. Zakaz powyższy nie dotyczy obrotu podrobami, kaszanką, i kośćmi oraz mięsem, tłuszczami i potrawami z drobiu, królików i dziczyzny.

§ 3. W dniach nie objętych zakazem wolno sprzedawać w celach konsumpcyjnych potrawy z mięsa i jego przetworów (§ 1) o wadze maksymalnej 100 gr, przy czym jednej osobie można podawać tylko jedno danie z mięsa lub z jego przetworów.

§ 4. Wszystkie potrawy z mięsa lub jego przetworów, sprzedawane w przedsiębiorstwach przemysłowych: gastronomicznego lub gospodniego powinny być uwidocznione w jadłospisie.

Jadłospis należy umieścić w widocznym miejscu.

Jadłospis nie może obejmować więcej niż 4 dania z mięsa lub jego przetworów.

§ 5. Zakaz obrotu, przewidziany w § 1, nie dotyczy uboju zwierząt rzeźnych, a także prze-

wozu mięsa i jego przetworów, jeżeli inne przepisy prawne nie zawierają ograniczeń w tym względzie.

Przechowywanie mięsa i jego przetworów w dni beźmięsne odbywać się może jedynie w pomieszczeniach niedostępnych dla odbiorców.

§ 6. Przetwórnice i warsztaty przerobu mięsa mogą być czynne w dni beźmięsne, jeżeli w tych dniach nie są dostępne dla odbiorców.

§ 7. Wojewódzkie władze administracji ogólnej mogą wyznaczyć inne dni tygodnia, jako beźmięsne zamiast wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, jeżeli szczególne względy gospodarcze będą za tym przemawiać.

§ 8. Minister Apropowizacji może w okresie letnim zezwolić na dokonywanie obrotów mięsem wieprzowym i jego przetworami w dni beźmięsne wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Apropowizacji:

Włodzimierz Lechowicz

w/z Minister Przemysłu i Handlu:

Eugeniusz Szysz

307

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 sierpnia 1947 r.

o organizacji i zakresie działania ochrony skarbowej.

Na podstawie art. 3 dekretu z dnia 11 kwietnia 1945 r. o ustroju władz administracji skarbowej oraz skarbowych organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 12, poz. 64), zmienionego dekretem z dnia 27 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 209), zarządzam, co następuje:

§ 1. Użyte w rozporządzeniu niniejszym określenia oznaczają:

- a) główny inspektorat — główny inspektorat ochrony skarbowej,
- b) okręgowy inspektorat — okręgowy inspektorat ochrony skarbowej,
- c) rejonowy inspektorat — rejonowy inspektorat ochrony skarbowej,
- d) główny inspektor — główny inspektor ochrony skarbowej,
- e) okręgowy inspektor — okręgowy inspektor ochrony skarbowej,

- f) rejonowy inspektor — rejonowy inspektor ochrony skarbowej.

C Z Ę Ś Ć I.

Przepisy ogólne.

§ 2. Ochrona skarbowa jest organem wykonawczym władz skarbowych, powołanym do walki z przestępstwami skarbowymi.

§ 3. W zakresie zwalczania przestępstw skarbowych ochrona skarbowa działa według zasad i w granicach uprawnień określonych:

- a) w prawie karnym skarbowym i wydanych na jego podstawie przepisach wykonawczych,
- b) w przepisach dewizowych.

§ 4. Jednostkami organizacyjnymi ochrony skarbowej są: główny inspektorat ochrony skar-

bowej, okręgowe inspektoraty ochrony skarbowej i rejonowe inspektoraty ochrony skarbowej.

§ 5. 1. Ochrona skarbową ma prawo prowadzenia samodzielnie wywiadu aż do wszczęcia dochodzenia.

2. O wszczęciu dochodzenia ochrona skarbową zawiadamia właściwą władzę, uprawnioną do orzekania, a w sprawach należących do właściwości sądów okręgowych — nadto właściwego prokuratora.

3. W toku dochodzenia ochrona skarbową obowiązana jest wykonywać polecenia władz uprawnionych do orzekania i prokuratora oraz udzielać im żądanych wyjaśnień.

§ 6. Ochrona skarbową używa przy czynnościach służbowych pieczęci okrągłych z godłem państwowym.

§ 7. Pracownicy ochrony skarbowej legitymują się przy wykonywaniu czynności służbowych specjalnymi legitymacjami i znaczkami legitymacyjnymi według wzoru ustalonego przez Ministerstwo Skarbu.

C Z Ę Ś Ć II.

Organizacja i zakres czynności.

Rozdział 1.

Główny inspektorat ochrony skarbowej.

§ 8. 1. Na czele głównego inspektoratu stoi główny inspektor ochrony skarbowej.

2. Głównego inspektora mianuje Minister Skarbu.

3. Główny inspektor jest odpowiedzialny za całokształt działalności i stan służby ochrony skarbowej.

4. Zasadnicze wytyczne działalności ochrony skarbowej, ustalane przez głównego inspektora, w szczególności zarządzenia o charakterze ogólnym, wymagają zatwierdzenia przez Ministra Skarbu.

§ 9. Głównego inspektora zastępuje stały zastępca, wyznaczony przez Ministra Skarbu spośród naczelników wydziałów głównego inspektoratu.

§ 10. 1. Główny inspektor przyjmuje, mianuje, przenosi na inne miejsce służbowe oraz zwalnia pracowników ochrony skarbowej z wyjątkiem:

- a) naczelników wydziałów i inspektorów głównego inspektoratu, okręgowych inspektorów, kierowników oddziałów okrę-

gowych inspektoratów oraz rejonowych inspektorów,

- b) pracowników, których sprawy personalne podlegają rozstrzygnięciu władzy naczelnej z mocy obowiązujących przepisów.

2. Pracowników ochrony skarbowej, wymienionych w ust. 1 lit. a) i b) mianuje, przenosi na inne miejsce służbowe, zwalnia oraz przenosi w stan spoczynku Minister Skarbu. Mianowanie okręgowych inspektorów, kierowników oddziałów okręgowych inspektoratów oraz rejonowych inspektorów następuje po zasięgnięciu opinii dyrektora właściwej izby skarbowej.

§ 11. Główny inspektorat składa się z wydziałów. Wydziały dzielą się na referaty.

§ 12. 1. Główny inspektorat obejmuje wydziały:

- 1 — administracyjny,
- 2 — zwalczania przestępstw skarbowych,
- 3 — zwalczania przestępstw dewizowych i innych,
- 4 — spraw specjalnych.

2. Do składu osobowego wydziału i należą inspektorzy, podlegli bezpośrednio głównemu inspektorowi.

§ 13. 1. Na czele wydziału stoi naczelnik wydziału, podległy głównemu inspektorowi, na czele zaś referatu stoi kierownik referatu, podległy naczelnikowi wydziału.

2. Naczelnik wydziału jest odpowiedzialny za całokształt prac, wchodzących w zakres działania wydziału, kierownik zaś referatu za całokształt prac, wchodzących w zakres działania referatu.

§ 14. Do zakresu czynności głównego inspektoratu należy w szczególności:

- a) nadzór nad podległymi organami, koordynowanie oraz nadawanie kierunku działalności ochrony skarbowej w zakresie zapobiegania przestępstwom, prowadzenia wywiadu i dochodzeń,
- b) instruowanie podległych organów i szkolenie personelu,
- c) dysponowanie sumami, wydzielonymi w budżecie dla ochrony skarbowej,
- d) wykonywanie kontroli organów podległych,
- e) przeprowadzanie wywiadu i dochodzeń w sprawach wyjątkowego znaczenia.

§ 15. 1. Do zakresu czynności wydziału i należą sprawy organizacyjne, osobowe, budżetowe i gospodarcze.

2. Zakres działania wydziału i obejmuje nadto sprawy, nie należące do właściwości innych wydziałów. Do składu wydziału i wchodzi nadto

kancelaria głównego inspektoratu oraz składnica akt i biblioteka.

3. Zakres czynności kancelarii określi regulamin.

§ 16. Do zakresu czynności wydziału 2 należą sprawy, związane z prowadzeniem dochodzeń w zakresie przestępstw, objętych prawem karnym skarbowym, a w szczególności prowadzenie dochodzeń w sprawach wyjątkowego znaczenia, kierowanie dochodzeniami w sprawach większej wagi, nadzór nad dochodzeniami, prowadzonymi przez podległe organa i opracowywanie materiałów sprawozdawczych.

§ 17. Wydział 3 wykonywuje czynności, związane z prowadzeniem dochodzeń w sprawach o przestępstwa dewizowe oraz w sprawach o przestępstwa z zakresu poruczonego.

Do zakresu tych czynności stosuje się odpowiednio przepisy § 16.

§ 18. Do zakresu czynności wydziału 4 należą sprawy wywiadu, dotyczące wszystkich przestępstw, zwalczanych przez ochronę skarbową, zbieranie informacji skarbowo-gospodarczych, organizowanie służby informacyjnej i szkolenie w tej służbie, instruowanie i ustalanie ramowych wytycznych pracy podległych organów w zakresie wykrywania przestępstw, prowadzenie wywiadu w sprawach wyjątkowego znaczenia, kierowanie wywiadem w sprawach większej wagi, nadzór nad wywiadem, prowadzonym przez podległe organa i opracowywanie materiałów sprawozdawczych.

§ 19. Szczegółowy zakres działania poszczególnych wydziałów i ich organizację wewnętrzną, a w szczególności ilość i rodzaje referatów w wydziałach oraz uprawnienia naczelników wydziałów w zakresie ostatecznej aprobaty pism, określa w drodze zarządzenia główny inspektor. Zarządzenie to wymaga zatwierdzenia przez Ministra Skarbu.

R O Z D Z I A Ł 2.

Okręgowe inspektoraty ochrony skarbowej.

§ 20. 1. Właściwość miejscowa okręgowego inspektoratu obejmuje okręg administracyjny izby skarbowej.

2. Siedzibą okręgowego inspektoratu jest miejscowość, będąca siedzibą izby skarbowej.

§ 21. 1. Na czele okręgowego inspektoratu stoi okręgowy inspektor ochrony skarbowej, podległy pod względem osobowym i służbowym głównemu inspektorowi.

2. Okręgowy inspektor jest odpowiedzialny za stan służby i całokształt prac okręgowego inspektoratu i podległych jednostek służbowych.

3. Okręgowy inspektor uzgadnia z dyrektorem izby skarbowej działalność okręgowego inspektoratu, nie wyłączając polityki personalnej.

4. Okręgowy inspektor składa głównemu inspektorowi ochrony skarbowej oraz dyrektorowi izby skarbowej sprawozdania z działalności okręgowego inspektoratu i plany działalności na przyszłość oraz na żądanie udziela wyjaśnień w powyższych sprawach.

§ 22. Jeżeli okręgowy inspektor z jakiegokolwiek powodu nie może pełnić swych obowiązków służbowych, zastępuje go wyznaczony przez niego w porozumieniu z dyrektorem izby skarbowej jeden z kierowników oddziałów.

§ 23. 1. Okręgowy inspektor jest przełożonym pracowników ochrony skarbowej w powierzonym mu okręgu.

2. Okręgowy inspektor przyjmuje, mianuje, przenosi na inne miejsce służbowe oraz zwalnia podległych mu pracowników w ramach nadanych mu uprawnień.

§ 24. Okręgowy inspektorat składa się z oddziałów. Oddziały dzielą się na referaty.

§ 25. Okręgowy inspektorat obejmuje oddziały:

- 1) administracyjny,
- 2) zwalczania przestępstw skarbowych,
- 3) zwalczania przestępstw dewizowych i innych,
- 4) spraw specjalnych.

§ 26. 1. Na czele oddziału stoi kierownik oddziału, podległy okręgowemu inspektorowi.

2. Kierownik oddziału jest odpowiedzialny za całokształt prac, wchodzących w zakres działania oddziału.

§ 27. Do zakresu czynności okręgowego inspektoratu należy:

- a) wykonywanie kierownictwa, nadzoru i kontroli nad czynnościami podległych jednostek służbowych,
- b) instruowanie podległych organów i szkolenie personelu,
- c) opracowywanie projektu preliminarza budżetowego, dysponowanie sumami budżetowymi, przekazanymi okręgowemu inspektorowi, oraz spełnianie związanych z tym czynności rachunkowo-kasowych,
- d) przeprowadzanie wywiadu i dochodzeń w sprawach większej wagi.

§ 28. 1. Zakres czynności, należących do poszczególnych oddziałów inspektoratu okręgowego, określa się według zasad, ustalonych dla wydziałów głównego inspektoratu.

Przepisy §§ 15—19 stosuje się odpowiednio.

2. Szczegółowy zakres czynności poszczególnych oddziałów w okręgowym inspektoracie i ich

organizację wewnętrzną, a w szczególności uprawnień kierowników oddziałów w zakresie ostatecznej aprobaty pism, określa w drodze zarządzenia główny inspektor. Zarządzenie to wymaga zatwierdzenia przez Ministra Skarbu.

R O Z D Z I A Ł 3.

Rejonowe inspektoraty ochrony skarbowej.

§ 29. Właściwość miejscową rejonowych inspektoratów określi osobne rozporządzenie.

§ 30. 1. Na czele rejonowego inspektoratu stoi rejonowy inspektor ochrony skarbowej, podległy okręgowemu inspektorowi. Jest on przełożonym pracowników ochrony skarbowej powierzonego mu rejonu.

2. Rejonowy inspektor jest odpowiedzialny za całokształt prac, wchodzących w zakres działania rejonowego inspektoratu.

§ 31. Do zakresu czynności rejonowego inspektoratu należy:

- a) zapobieganie przestępstwom, prowadzenie wywiadu i dochodzeń w sprawach, określonych w § 2 niniejszego rozporządzenia,

- b) szkolenie personelu rejonowego inspektoratu,
- c) załatwianie spraw administracyjnych i gospodarczych rejonowego inspektoratu.

§ 32. Szczegółowy zakres czynności rejonowego inspektoratu i jego organizację wewnętrzną określa główny inspektor.

C Z Ę Ś Ć III.

Przepisy końcowe.

§ 33. 1. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1939 r. o organizacji i zakresie działania izb skarbowych oraz podległych im urzędów i organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 118) w części, dotyczącej okręgowych inspektorów ochrony skarbowej i brygad ochrony skarbowej.

3. Rozporządzenie niniejsze nie ogranicza właściwości ochrony skarbowej, wynikającej z przepisów szczególnych.

w/z Minister Skarbu:

Tadeusz Dietrich

308

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 sierpnia 1947 r.

o normach szacunku i cenach wykupu krajowego surowca tytoniowego ze zbioru 1947 r.

Na podstawie art. 9 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy“ (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240) zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustanawia się dołączoną do niniejszego rozporządzenia taryfę wykupu krajowego tytoniu, która określa zasady klasyfikowania i ustalania cen liści tytoniowych, odstępowanych przez plantatorów przedsiębiorstwu „Polski Monopol Tytoniowy“ w myśl obowiązujących przepisów.

§ 2. Do cen ustalonych w taryfie wykupowej wprowadza się następujący dodatek za wydatność:

za dostarczenie Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu z 1 ha powierzchni uprawnej użytecznych liści tytoniowych przy odmianach:

	powyżej
1) Trapezund, Tyk-Kulak, Perustica	500 kg
2) Hercegowina	600 „
3) Virginia	700 „
4) Hawana, Geudtheimer, Puławski Szerokolistny	800 „
5) Kentucky, Machorka	1.000 „

otrzymuje plantator 25%owy dodatek do cen

taryfowych od całego dostarczonego surowca, o ile dostarczy surowiec najwyżej w trzech odstawach i w terminach podanych mu przez Polski Monopol Tytoniowy.

§ 3. 1. Taryfa wykupowa obejmuje tylko te liście tytoniowe, które nadają się do produkcji wyrobów tytoniowych.

2. Liście i części liści tytoniowych zanieczyszczone piaskiem, pyłem ziemnym i innymi obcymi domieszkami, niedojrzałe, niedosuszone, zniszczone przez choroby, zmarznięte, rażone pleśnią lub w inny sposób zepsute, klasyfikuje się jako materiał nieużyteczny (nieużytek tytoniowy).

3. Wiązki liści tytoniowych, w których obok liści użytecznych znajduje się nieużytek, klasyfikuje się jako nieużytek tytoniowy.

4. Ilość nieużytku tytoniowego ustala się po potrąceniu nadmiaru wilgoci i zanieczyszczeń od ogólnej wagi materiału, uznanego za nieużytek tytoniowy. Normalną wilgotność nieużytku tytoniowego ustala się na 19%.

§ 4. Liście tytoniowe mechanicznie uszkodzone klasyfikuje się w sposób następujący: